SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA — 22 OCTOBER 1936

EEN ONTMOETING IN DIERENDORP

Wanneer meneer Leo Bulders en mevrouw Bea Hekmek elkaar in Dierendorp ontmoeten, groeten ze heel beleefd. Plak de plaat maar eens op stevig karton, laat haar onder een stapel boeken droog worden, knip de stukken A-B, C-D, B-C en de leeuwenfiguur, met wat er aan zit, uit en verbind die door middel van papierklemmetjes of drukknoopjes met elkaar, gelijk de modelschets van het achteraanzicht zien laat. Beweeg dan de strook onderaan heen en weer en overtuig je er van, hoe vriendelijk meneer Bulders en mevrouw Hekmek tegen elkaar zijn.

HET LAATSTE VERZET DER KRAAI-INDIANEN

EEN WAAR VERHAAL

Roodhuiden, die maar al te goed comedie speelden

ALLES LIEP NOG GOED AF

JE hebt natuurlijk wel gelezen over de gevechten, die de roodhuiden in Noord-Amerika in vroeger tijden met de blanken geleverd hebben, en je zult ook wel weten, dat er thans gelukkig reeds sedert jaren vrede heerst tussen de aartsvijanden van vroeger.

Dat het echter nog tot bijna aan het einde van de vorige eeuw niet helemaal pluis was tussen roodhuiden en blanken, blijkt uit dit ware verhaal, dat Theodore Roosevelt, de oom van den tegenwoordigen president der Verenigde Staten, indertijd gedaan heeft.

Theodore Roosevelt, die zelf ook president van Amerika geweest is, heeft het hier beschrevene zelf meegemaakt.

☆

HET gebeurde dan in de herfst van het jaar 1886, dat de Kraai-Indianen opstandig begonnen te worden, blanken beroofden en zelfs vermoordden en de strijdbijl weer opgroeven met de bedoeling voorgoed een einde te maken aan de heerschappij der bleekgezichten.

Zwaarddrager, het opperhoofd der Kraai-Indianen, verkondigde zijn krijgers, dat hij de Messias, de Verlosser van het rode ras was, dat hij als zodanig onkwetsbaar

Opeens zette de troep op mustangs gezeten roodhuiden zich in beweging.

was, dank zij de toverkrachten, waarover hij beschikte.

Het opperhoofd ontleende zijn naam Zwaarddrager aan het feit, dat hij steeds een „medicijnzwaard" bij zich droeg, een roodgeverfde, op de blanken veroverde cavaleriesabel, waarmee hij allerlei handige jongleerkunstjes uithalen kon.

Zwaarddrager's meeslepende woorden, zijn goocheltoeren met het zwaard en de omstandigheid, dat enige van zijn voorspellingen toevallig uitgekomen waren, maakten zoveel indruk op zijn mannen, dat de jonge krijgers zich met de oorlogskleuren begonnen te schilderen en tenslotte naar de wapenen grepen.

De weinige blanken, die in de buurt hun nederzettingen hadden, vroegen onmiddellijk aan de regering om bescherming, daar hun leven bedreigd werd.

Tegenover elkaar

ZO werd dan majoor Edwards met een eskadron cavalerie naar 't bedreigde gebied gezonden, waar de Kraai-krijgers in hun bonte oorlogsuitrusting op de top van een heuvel de militairen opwachtten.

Opeens zette de troep gewapende en op mustangs gezeten roodhuiden zich in beweging en kwam dreigend naderbij.

Het waren moeilijke ogenblikken voor majoor Edwards, toen die drommen rode krijgers eerst in galop en vervolgens stapvoets nader kwamen, want het was de militairen door de regering ten strengste verboden in dergelijke gevallen het eerste schot te lossen.

Eindelijk hielden de roodhuiden halt, schijnbaar om onderhandelingen met de bleekgezichten te voeren. Duidelijk zagen de cavaleristen de veelkleurige vederbossen en de vuurrode beschildering der krijgers tegen de horizon afsteken, waar zwarte donderwolken zich samenpakten en dreigden zich in een van die plotselinge en hevige wolkbreuken te ontlasten, die boven de prairiën van het Westen zo veelvuldig voorkomen.

Terwijl er nog beraadslaagd werd, hoe men tot onderhandelingen zou kunnen komen, ontstond er opeens een opening in de voorste rijen van de Kraai-Indianen, waardoor een krijger in galop op het eskadron cavalerie kwam toegereden.

Zwaarddrager's uitdaging

HET was het opperhoofd en medicijnman Zwaarddrager met zijn wapperende hoofdtooi van kleurige ganzeveren, die zijn vurige mustang tot steeds grotere spoed aanzette.

Daar kwam hij aangerend, nader en nader, tot vlakbij het eskadron soldaten. Doch opeens zwenkte hij zijwaarts af en begon hij om de troep cavaleristen heen te rijden, terwijl hij woeste oorlogskreten uitstootte en hij galopperende zijn rood zwaard telkens hoog in de lucht wiep, om het vervolgens weer bij het gevest op te vangen.

Tweemaal beschreef hij zo een

cirkel rondom majoor Edwards' manschappen, die niet wisten wat zij van Zwaarddrager's zonderlinge gedrag denken moesten. En daar hun commandant nogmaals uitdrukkelijk verboden had het vuur te openen, hoorden zij de uitdagende kreten van den roden medicijnman lijdelijk aan.

Na voor de tweede keer een cirkel om het eskadron beschreven te hebben, wendde Zwaarddrager de teugel en rende terug naar zijn krijgers. Het sluwe opperhoofd had van te voren de Kraai-Indianen gezegd, dat hij tweemaal om de vijandelijke troep zou heenrijden en daarbij Manitou, den Groten Geest, zou bevelen, water uit de hemel te laten vallen, dat de harten der bleekgezichten week zou maken, zodat dezen naar hun haardsteden zouden terugkeren.

En zie, nog was men niet goed en wel begonnen met elkaar te onderhandelen, of de regenstorm, die was komen opzetten, brak los!

Ten overvloede kwam nog voor de stortbui opgehouden had een ruiter aangerend, die majoor Edwards het bevel bracht, onmiddellijk weer met zijn troep naar zijn kamp terug te keren.

Dat werd een triomf voor het opperhoofd der Kraai-Indianen, want nu waren zijn beide voorspellingen uitgekomen! Vooral de jonge Kraai-krijgers waren zo onder de indruk van Zwaarddrager's tovermacht, dat ze hun opperhoofd vroegen hen toch aan te voeren in de strijd tegen de gehate bleekgezichten.

Ten tweede male

TOEN majoor Edwards dan ook enige tijd later met zijn troep weer verscheen, vond hij de gehele krijgsmacht der Kraai-roodhuiden tegenover zich, terwijl verderop aan de andere kant van een kleine rivier zich de squaws met haar kinderen in veiligheid hadden gebracht.

Tot grote ergernis der soldaten begon het opperhoofd der Kraai-Indianen opnieuw om het eskadron heen te rijden, maar thans konden enige jonge krijgers niet nalaten hem dit na te doen, en zo reden ze dan gillend in kringen rondom de troep cavaleristen.

Ook thans mochten de woedende soldaten niet schieten, daar de roodhuiden niet vuurden en het slechts bij schimpscheuten en krijgsgezang lieten.

Doch een der rondgalopperende jonge krijgers wond zich intussen zozeer op, dat hij tenslotte zijn geweer afschoot in de richting van majoor Edwards, zonder dien officier echter te treffen.

BELLEN BLAZEN

☆

Bellen blazen, o hoe heerlijk!
Kijk, 't is nèt een luchtballon!
Hè, ik kan het al veel beter
Dan toen ik zo straks begon.

☆

Wat een tinten, wat een kleuren
Heeft zo'n mooie, ronde bal!
Jammer, dat hij uit elkaar spat,
Als ik er naar grijpen zal.

☆

Want als ik ze vast kon houden,
Kreeg papa er zéker een,
Want die lieve, goeie pappie
Gaf mij toch zijn pijp ter leen!

Annie de Hoog-Nooy.

Nu was de kans voor de militairen gekomen en ze antwoordden onmiddellijk met een salvo uit hun karabijnen en gingen daarop in galop tot de aanval over.

Het gevecht dat nu volgde duurde echter maar een paar minuten, want Zwaarddrager werd door een kogel getroffen en viel van zijn mustang.

Hij, die zijn krijgers verteld had, dat hij onkwetsbaar was, hun ook verzekerd had, dat zij eveneens onkwetsbaar zouden zijn indien zij hem in de strijd tegen de bleekgezichten zouden volgen!

Nu zij hun opperhoofd echter toch gewond van zijn paard zagen vallen, voelden de roodhuiden op hun beurt „hun harten week worden", zodat zij ijlings de teugel wendden en in alle richtingen wegvluchtten.

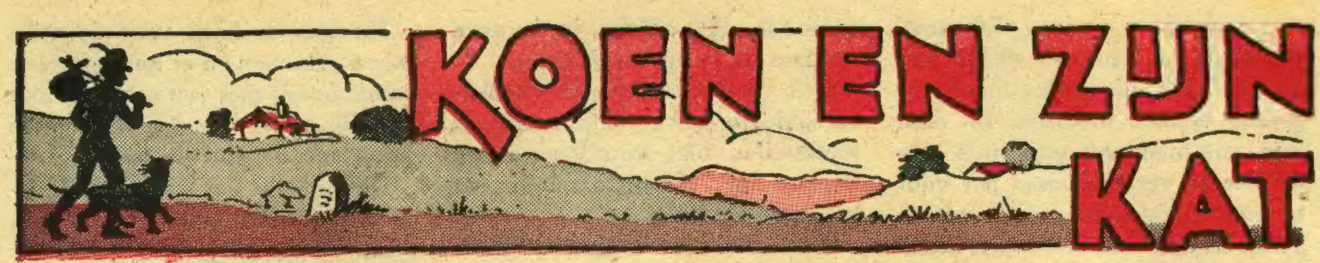
Comedianten

ZIJ maakten, dat zij zo snel als 't maar mogelijk was hun kamp bereikten, waar ze hals over kop in het riviertje sprongen, om zich daar de kleurige oorlogsbeschilderingen van het lichaam te wassen. Vervolgens ontdeden ze zich snel van hun verentooi, om dan — alsof er niets gebeurd was — in hun dekens gewikkeld rustig voor hun wigwam te gaan zitten.

Toen de cavalerie bij hun nederzettingen aankwam, stonden ze allen kalm en waardig op — gelijk het roodhuiden betaamt — en ze verklaarden plechtig, dat ze steeds vriendschappelijk geweest waren ten opzichte van de blanken. Ze vonden het een schandaal, dat enige hunner jongste krijgers zo-even de treurige moed gehad hadden, om de blanken daarginds aan te vallen, maar ze waren er zeer voldaan over, dat die jonge heethoofden onmiddellijk verspreid geworden waren. Ugh!

Majoor Edwards en zijn mannen deden of zij niet begrepen, dat de Indianen comedie speelden, maar zij hadden moeite om hun verontwaardiging en woede voor de roodhuiden te verbergen.

Sedert dien zijn de Kraai-Indianen echter nooit meer tot gewapend verzet tegen de regering der Verenigde Staten overgegaan.

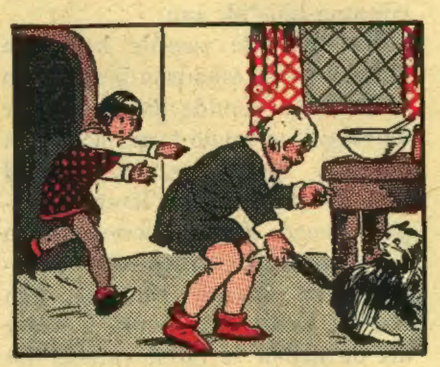

In het kantoor van den burgemeester moest Koen leren boekhouden en rekeningen schrijven, een werkje waarbij hij zich heel vlijtig toonde. Maar een andere jongen, Dirk, was erg lui.

Toen Koen weer eens met hart en ziel bij zijn arbeid was, hoorde hij opeens, hoe zijn kat klaaglijk miauwde. „Wat zou daar wel aan de hand zijn?" vroeg de jongen zich af en stond op.

In de keuken vond hij Dirk, die bezig was de kat te plagen door het dier aan zijn staart te trekken. Woedend riep Koen uit: „Laat direct mijn kat los, anders krijg je wat!"

„'t Mocht wat!" smaalde Dirk. „Ik ben toch veel sterker dan jij!" En meteen begon de deugniet op Koen los te slaan. Maar de beide jongens merkten niet, dat de keukenmeid binnenkwam.

„Moeten jullie hier in mijn keuken vechten, rakkers?" gilde ze, terwijl ze haar deegrol ophief, om er Koen mee te slaan. Doch de trouwe kat zag, wat ze in de zin had.

Het dier sprong de keukenmeid voor haar voeten, zodat ze struikelde en bij ongeluk een stapel borden van het buffet stootte. Met veel geraas vielen de borden in scherven.

De vrouw ging zich onmiddellijk bij den burgemeester beklagen. Maar Koen had er nu genoeg van en hij besloot die avond maar voorgoed heen te gaan uit dit huis.

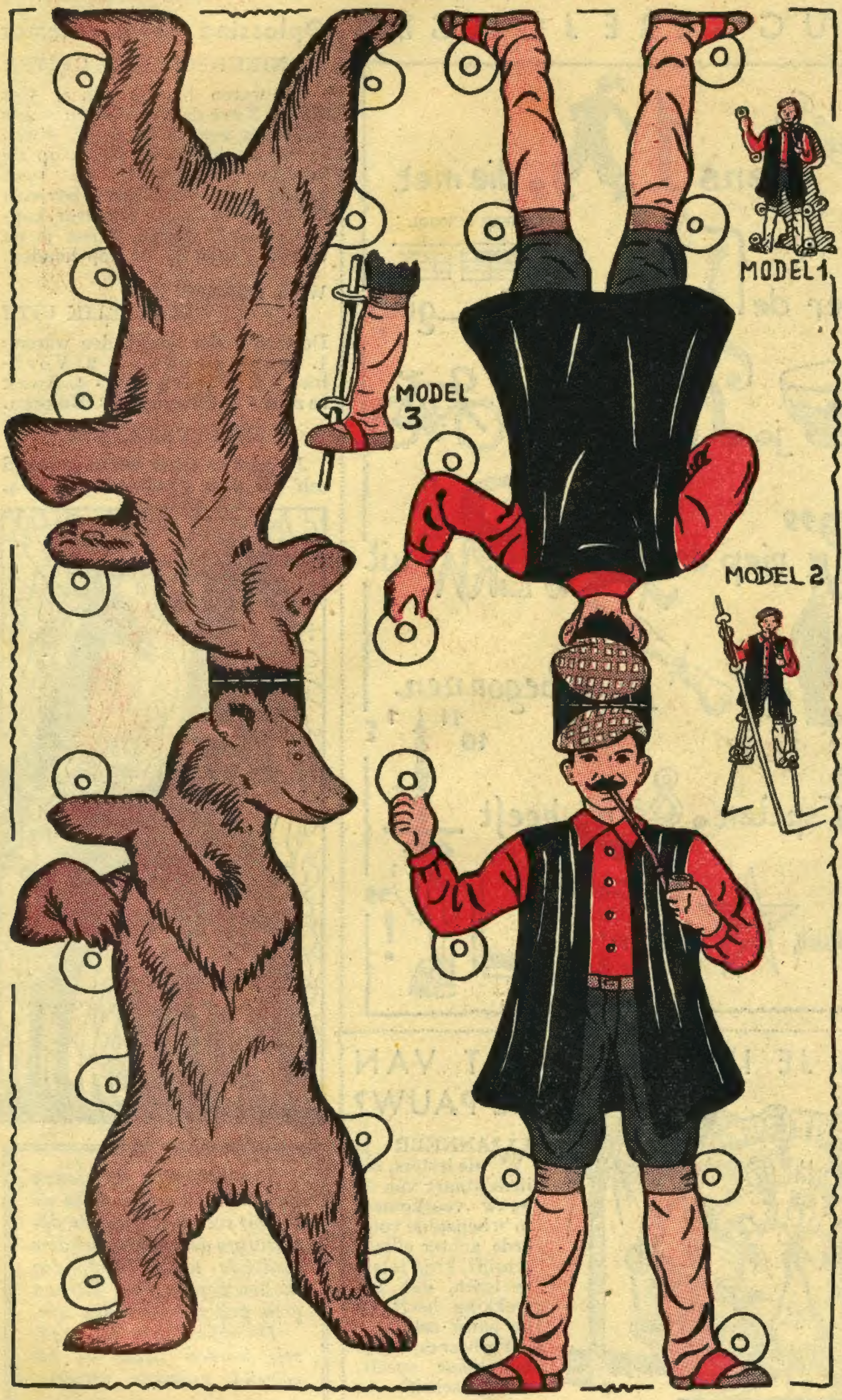

Nadat hij zijn bundel bijeengepakt had, sloop hij met zijn kat de trap af. „Het spijt mij, dat Elise en haar vader nu denken zullen, dat ik slecht ben," dacht de jongen.

Maar het leek hem toch beter, om maar heen te gaan vóór dat het dag werd, en zo dwaalde hij dan met zijn enige kameraadje door de donkere straten van de grote hoofdstad.

DE BERENLEIDER EN ZIJN BEER

Op deze plaat zie je Bruintje met zijn geleider.

Ze reizen samen het land door en overal vertoont Bruin zijn kunstjes, die den berenleider aardig wat geld in het laatje brengen, want alle toeschouwers, de volwassenen en de kleinen, offeren graag een penningske, wanneer ze Bruin en zijn baas samen op stelten hebben zien gaan.

Een beer op stelten is dan ook wel 'n wonderlijk schouwspel! En het zal den baas wel heel veel moeite, geduld en tijd gekost hebben, dit wonderlijke kunststukje den loggen zoolganger bij te brengen.

Wanneer je het tweetal nog niet in levenden lijve in je woonplaats mocht hebben zien verschijnen, kun je met behulp van deze plaat toch hun kunststukje aanschouwen.

Begin dan maar eerst deze bladzijde op dun karton te plakken en haar dan onder een stapel boeken te leggen, tot zij goed vlak opgedroogd is.

Dan vraag je aan moeder even een dunne breinaald ter leen en prikt in het middeiste cirkeltje van alle witte lipjes, die je rondom den berenleider en zijn Bruintje ziet, een gaatje. Ben je hiermee klaar, dan

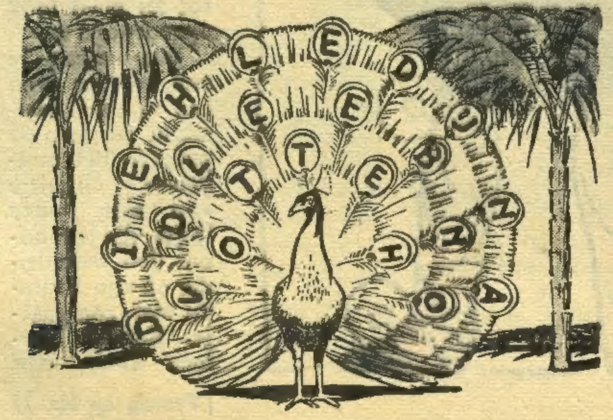
(Vervolg op bls. 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN SNUGGERE JONGEN

WAT LEES JE IN DE STAART VAN DE PAUW?

WANNEER je de letters, die in de staart van de pauw voorkomen, in 'n bepaalde volgorde achter elkaar schrijft, krijg je iets te lezen, dat betrekking heeft op de pauw zelf.

Probeer eens of je het klaar speelt, dat inschrift te ontcijferen.

Oplossing vorig nummer

DE NIEUWSGIERIGE GEITEN

Er waren in het geheel vier geiten. Twee daarvan waren rechts onderaan van de tekening, d.w.z. boven en onder de struik op de voorgrond, verstopt. De twee andere geiten zaten rechts boven in de tekening, maar om haar koppen duidelijk te zien, moest je de tekening eerst op de kop houden.

WAT VOEREN ZE EIGENLIJK UIT?

De namen der bezigheden waren: 1. Sleetje rijden - 2. Voetbal - 3. Wielrijden - 4. Boek lezen - 5. Skiloop - 6. Boksen.

INVULTEKENING

Je bent er zeker wel in geslaagd zelf dit paar giraffen te tekenen.

Speciaal voor de nieuwe lezeressen en lezers delen we hierbij even mede, dat de oplossingen der raadsels op deze bladzijde nooit ingezonden moeten worden, daar hieraan geen prijzen verbonden zijn. De oplossingen der raadsels worden steeds in het volgend nummer vermeld.

DE RUYTER EN JAN COMPANY

HET was in het jaar 1662, dat Michiel de Ruyter, toen vice-admiraal van de Nederlandse vloot, zich met een aantal schepen in de Middellandse zee bevond. Tussen de Nederlanden en Engeland ging het toen niet al te best en de Engelse admiraal Holmes had plotseling het eiland Goeree op de kust van Guinea bezet. Ook had hij een paar eilanden in West-Indië en enkele der Nederlandse koloniën in Noord-Amerika veroverd.

Holmes had onder anderen Nieuw-Amsterdam genomen, het tegenwoordige New-York.

Toen het bericht van die veroveringen in de Nederlanden kwam, kreeg admiraal de Ruyter opdracht, om de verloren gebieden te gaan heroveren.

Toen hij met zijn vloot voor het eiland Goeree kwam, zat de schrik bij de Engelsen er blijkbaar al zo in, dat er geen schot gelost behoefde te worden. De Engelse vloot gaf zich aan De Ruyter over. Dat was dus gemakkelijk gegaan, en nu er geen gevaar meer dreigde, zond De Ruyter een aantal sloepen naar het eiland om fris water te halen.

Die sloepen stonden onder bevel van den schout-bij-nacht van der Zaan en deze trof aan wal een ouden neger, die Nederlands sprak. Van der Zaan was verwonderd en begon een gesprek met den ouden man.

„Kunt u mij zeggen, wie het bevel voert over de vloot ?" vroeg de neger.

„Michiel de Ruyter," antwoordde van der Zaan.

„Wel.... Michiel de Ruyter ?" vroeg de neger. „Dat is toevallig. Ik heb 45 jaar geleden 'n scheepsjongen gekend, die precies zo heette."

„Ja juist," antwoordde Van der Zaan, „dat is dezelfde. Die is nu admiraal van de vloot."

Maar de oude neger begon te lachen en schudde zijn hoofd. D à t kon hij niet geloven. Van der Zaan vroeg hem toen, of hij mee naar boord wilde gaan om den admiraal te zien. En even later werd De Ruyter gewaarschuwd, dat er een oude neger was, die hem wilde spreken.

De admiraal kwam uit zijn hut, keek den neger even aan en stak hem toen zijn hand toe met de woorden :

„Nee maar.... ben je Jan Company of ben je het niet ?"

„Michiel...." zei de oude neger en de tranen sprongen in zijn ogen. De beide mannen drukten elkaar de hand, en toen hadden ze heel wat te bepraten.

Want al had de Ruyter het dan tot admiraal gebracht, Jan Company had in zijn leven ook niet stil gezeten. Hij was koning geworden over zijn volk, maar kende nog al de namen van de bruggen en de straten in Vlissingen, waar hij als jongen geweest was, en hij wist nog precies, wat hij op het schip had meegemaakt, waar De Ruyter als scheepsjongen diende.

„En ben je nog steeds Christen?" vroeg De Ruyter.

„Ja," antwoordde Jan Company, „ik ken alle artikelen des geloofs nog, en het „Onze Vader" heb ik ook onthouden."

Eindelijk werd het voor den negerkoning tijd om afscheid te nemen en de admiraal gaf zijn ouden kameraad, waar hij als kind nog mee gespeeld had, allerlei geschenken mee. Maar Jan Company wilde niet weggaan, of De Ruyter moest hem eerst beloven, dat hij hem aan wal zou bezoeken.

Een paar dagen later gingen de Nederlanders van boord, om den negerkoning een bezoek te brengen.

De negerkoning ontving zijn gasten onder een palmboom. Daar kregen de Nederlanders palmwijn en zoete melk te drinken en verder aten ze van het negerbrood, dat gemaakt werd van gestampt zaad.

De blanken hadden brood en kaas en wijn meegebracht en de onderdanen van Jan Company vonden dat heel wat lekkerder dan hun eigen brood.

Toen eindelijk de tijd was gekomen om afscheid te nemen, had de negerkoning voor elken Nederlander een paar geschenken bij de hand. En tegen de avond keerden de gasten terug naar hun schepen, waarbij de negers de vertrekkende sloepen nog lang stonden na te wuiven.

En dat was de ontmoeting na vijfenveertig jaren van Michiel de Ruyter met 'n ouden vriend.

DE BERENLEIDER EN ZIJN BEER

(Vervolg van blz. 5)

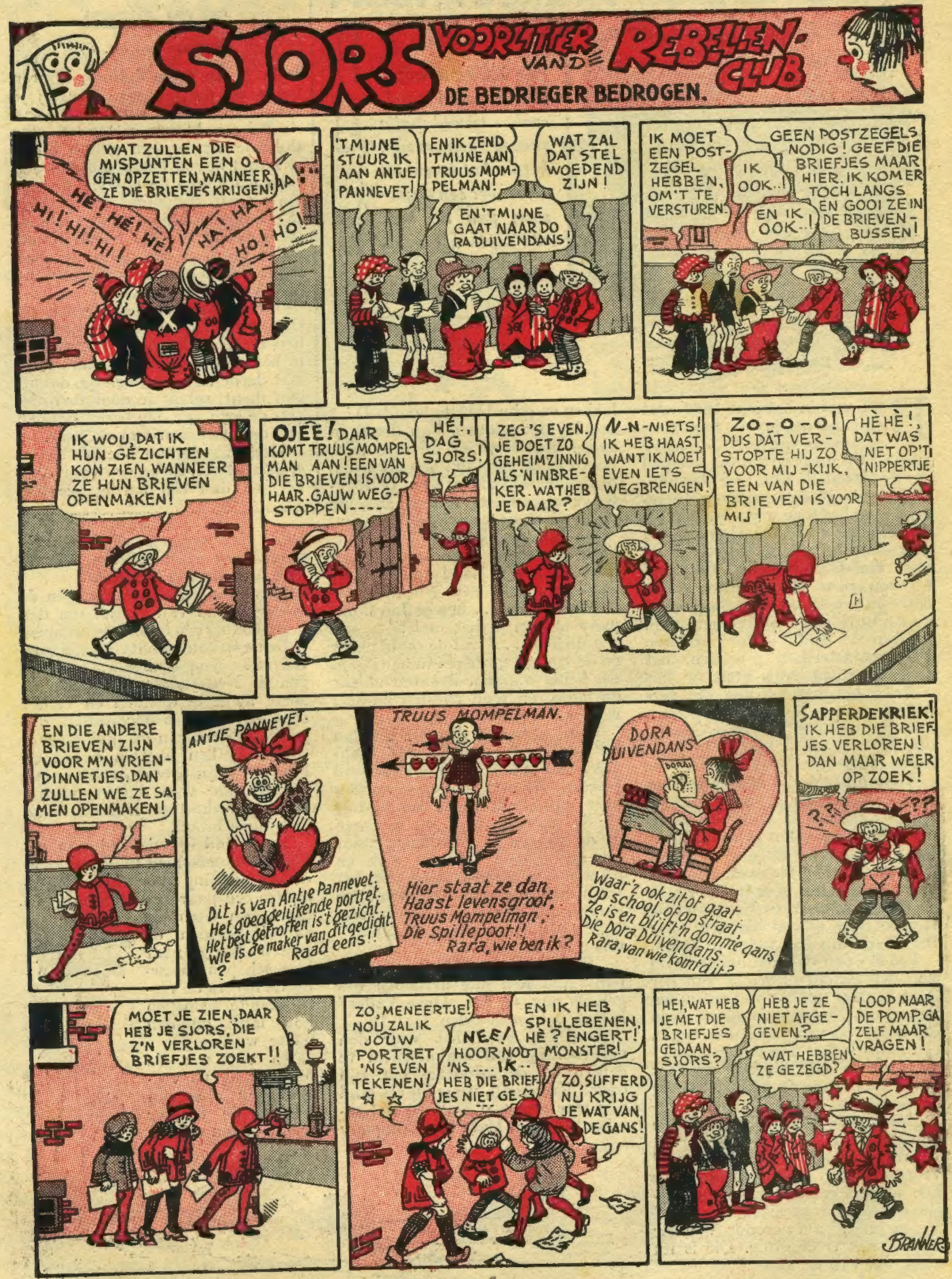
knip je de twee dubbele figuren langs de omtrek uit, waarbij je zorgt, dat alle witte lipjes aan de figuren blijven zitten en elke dubbele figuur een geheel blijft.

Zowel boven het hoofd van den man als boven de kop van de beer zie je 'n wit stippellijntje, waarlangs je elk figuur dubbel moet vouwen, zoals model 1 rechts boven toont.

Nu neem je een zestal strohalmen, rietjes of heel dunne stokjes, drie voor elke figuur.

Twee dezer rietjes worden als stelten door de witte lipjes van de benen gestoken, precies als model 3 in het midden bovenaan laat zien. Het derde en langste rietje, dat als staf dient, schuif je door de lipjes aan de arm van den berenleider en aan de voorpoten van de beer.

Model 2 geeft aan, hoe zo'n figuur er dan uitziet. Bruintje en zijn baas vormen dan een aardig groepje,

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
DE BEDRIEGER BEDROGEN.
WAT ZULLEN DIE MISPUNTEN EEN OGEN OPZETTEN, WANNEER ZE DIE BRIEFJES KRIJGEN!
HE! HE! HE!
HA! HA! HA!
HI! HI! HI!
HO! HO!
'T MIJNE STUUR IK AAN ANTJE PANNEVET!
EN IK ZEND 'T MIJNE AAN TRUUS MOMPELMAN!
WAT ZAL DAT STEL WOEDEND ZIJN!
EN 'T MIJNE GAAT NAAR DORA DUIVENDANS!
IK MOET EEN POSTZEGEL HEBBEN, OM 'T TE VERSTUREN.
IK OOK..!
EN IK OOK..!
GEEN POSTZEGELS NODIG! GEEF DIE BRIEFJES MAAR HIER. IK KOM ER TOCH LANGS EN GOOI ZE IN DE BRIEVENBUSSEN!
IK WOU, DAT IK HUN GEZICHTEN KON ZIEN, WANNEER ZE HUN BRIEVEN OPENMAKEN!
OJÉÉ! DAAR KOMT TRUUS MOMPELMAN AAN! EEN VAN DIE BRIEVEN IS VOOR HAAR. GAUW WEGSTOPPEN----
HÉ!, DAG SJORS!
ZEG 'S EVEN. JE DOET ZO GEHEIMZINNIG ALS 'N INBREKER. WAT HEB JE DAAR?
N-N-NIETS! IK HEB HAAST, WANT IK MOET EVEN IETS WEGBRENGEN!
ZO-O-O! DUS DÁT VERSTOPTE HIJ ZO VOOR MIJ -KIJK, EEN VAN DIE BRIEVEN IS VOOR MIJ!
HÈ HÈ!, DAT WAS NET OP 'T NIPPERTJE
EN DIE ANDERE BRIEVEN ZIJN VOOR M'N VRIENDINNETJES. DAN ZULLEN WE ZE SAMEN OPENMAKEN!
ANTJE PANNEVET.
Dit is van Antje Pannevet, Het goedgelijkende portret. Het best getroffen is 't gezicht. Wie is de maker van dit gedicht? Raad eens!!
?
TRUUS MOMPELMAN.
Hier staat ze dan, Haast levensgroot, Truus Mompelman, Die Spillepoot!! Rara, wie ben ik?
DORA DUIVENDANS
Waar 'z ook zit of gaat, Op school, of op straat, Ze is en blijft 'n domme gans Die Dora Duivendans. Rara, van wie komt dit?
SAPPERDEKRIEK! IK HEB DIE BRIEFJES VERLOREN! DAN MAAR WEER OP ZOEK!
???
MOET JE ZIEN, DAAR HEB JE SJORS, DIE Z'N VERLOREN BRIEFJES ZOEKT!!
ZO, MENEERTJE! NOU ZAL IK JOUW PORTRET 'NS EVEN TEKENEN!
NEE! HOOR NOU 'NS.... IK.. HEB DIE BRIEFJES NIET GE...
EN IK HEB SPILLEBENEN, HÈ? ENGERT! MONSTER!
ZO, SUFFERD NU KRIJG JE WAT VAN DE GANS!
HEI, WAT HEB JE MET DIE BRIEFJES GEDAAN, SJORS?
HEB JE ZE NIET AFGEGEVEN?
WAT HEBBEN ZE GEZEGD?
LOOP NAAR DE POMP. GA ZELF MAAR VRAGEN!
BRANNER